

at Præsten fra eet Sogn kommer og prædiker i et andet Sogns Kirke, og at vedkommende Præst da med broderlig Velvillie aabner Kirken for ham. Den høitærede Minister har altsaa antaget, at Præsterne meget ofte have givet Tilladelse til, hvad de ingenlunde ere berettigede til. Samtlige Landemoder med Biskoppen i Spidsen henvise ogsaa til, at denne Sag meget godt kan afgjøres ved broderlig Velvillie; men naar en Præst er aldeles uberettiget til at aabne Kirken for en anden Præst, saa kan jeg ikke forstaae, hvorpaa man har støttet den Afgjørelse, som man hidtil har henvist til som den ønskeligste. Da jeg nu engang har faaet Ordet, vil jeg tillade mig at gjøre endnu en lille Bemærkning. Der er i stærke Udtryk talt om en Tilbøielighed hos visse Præster til at prædike Oprør mod det Bestaaende og udsaae Uvdragt og Splid og derved forsumme de Pligter, som egentlig paahvilede dem, og den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning) ansøgte ifjor ved anden Behandling af denne Sag, at der var Præster, som forsumte deres egen Menighed for at reise udenfor deres Sogne og betjene de Hellige, og at dette Uvæsen endog drevs til en saadan Yderlighed i et Sogn, at den vedkommende Menighed maatte henvende sig 3 a 4 Uger iforveien til Præsten, naar den vilde til Alters. Dette var en uforvarlig Uffik, hvis det var sandt, men jeg har erkundiget mig om, hvorledes det forholdt sig med denne Sag, og faaet at vide, at der vel er et Sogn, hvor Sognepræsten har seet sig foranlediget til at bede sine Sognekfolk om at melde sig 14 Dage forud, naar de vilde til Alters; Grunden dertil er imidlertid ikke den, at vedkommende Præst reiser ud af sit Sogn for at betjene de Udenforboende, men det er den, at de Udenforboende i Genhold til den bestaaende Anordning reise ind i Præstens Sogn og møde i hans Kirke. Vedkommende Præst er nemlig ikke saa rask, at han hver Søndag kan tage et saa stort Antal til Alters som de, der ønske det, men han har maattet begrænse det til et vist Antal, og han har da paa Grund af den store Tilstrømning, der var, og paa Grund af at de bestaaende Forhold tvinge alle de Udenforboende ind i hans Sognekirke, seet sig nødsaget til at træffe

en saadan Bestemmelse. Det var kun dette, jeg vilde oplyse, at denne Bestemmelse ingenlunde er trussen af Præsten, fordi han reiser ud af sit Sogn, men netop fordi Vedkommende udenfor Sagnet Boende, der have løst Sognebaandet, skulle reise ind til ham. Altsaa, det, der her er kempet for, og som nu er ordnet ved en kongelig Anordning — jeg indlader mig ikke her paa Formen, men paa Sagens Realitet — vil netop gjøre, at man ikke for Estertiden vil opleve saadanne Tilfælde, at vedkommende Sognebeboere paa den Maade fortrædiges i deres Kirke af udenfra Indstrømmende.

J. M. Hansen: Den ærede Minister begyndte med at ville oplyse, hvorledes det forholdt sig med den Anke, jeg igaar havde ført over, at de biskoppelige Erklæringer, der vare os meddeelte, kun vare meddeelte under den bestemte Tilfjendbegivelse, at de ikke maatte benyttes, og han antog, at jeg derved havde sigtet til Ytringer af ham i forrige Session, men det var ikke Tilfældet. Da det Udvalg, der er nedsat angaaende en anden geistlig Sag, traadte sammen i denne Session, blev det meddeelt af Udvalgets Formand, at Medlemmerne vel kunde gjøre sig bekendte med de Erklæringer, der forelaae, men at det var en bestemt Forudsætning fra Ministerens Side, at de hverken maatte benyttes i Salen eller andesteds; der er altsaa fra den ærede Ministers Side taget et bestemt Forbehold angaaende disse Erklæringer, der i denne Session ere forelagte det nævnte Udvalg. Det er endnu min Mening, at saadanne Erklæringer ikke kunne sammenlignes med Ytringer, der falde i et Udvalg, thi som bekendt blive disse ikke nedskrevne, men Erklæringerne ere nedskrevne Ord til andet efter fuld Overveielse, der er ikke Tvivl om, hvorvidt der er sagt det eller det, thi de foreligge i en fuldstændig Affattelse. Grunden, hvorfor det er uheldigt at tale om Ytringer, der falde i et Udvalg, er den, at det ikke kan godtgjøres, om de ere faldne paa den ene eller paa den anden Maade, men dette er jo ingenlunde Tilfældet med disse Erklæringer. Den Oplysning, den ærede Minister gav angaaende den Bestemmelse af Ministeriet, at Sognepræsterne ikke kunne tillade ordinerede geistlige Mænd,